

TUNE IN 297

ENGLISH

“What is left?”

This was the question asked by many people following the fire at Notre Dame as they watched in Paris or on the screen.

“What is left when there is no church anymore?”:

It may be that this unspoken question also occurred to some people. Among them perhaps a

number who have never really paid

attention to the church or who only know it as an artistic object. Perhaps even one or other hardened opponents of the church and faith. Yes, what happens when the church, and thus the faith, increasingly disappears from the life of individual persons and from society? What happens when we have no further expectations of the church, when we push it into the margin, or when we are secretly glad when it begins to pull itself apart from the inside?

The composer and organist **Peter Bannister** wrote to me a few days ago from France:

“As you might imagine, there is a very strange mood in France right now after the fire at Notre-Dame on Monday... What is very interesting, judging by Facebook, is that a lot of people who are far from institutional Christianity seem to have been touched by what happened and have suddenly become unusually reflective... It's as if they are feeling (whether they know it or not) a secret nostalgia for the Christian faith they rejected, symbolized by Notre-Dame. Somehow they know intuitively that this is a very significant moment in French history, even if they can't really say why. So it could actually be a time of great spiritual opportunity... at least for a little while.”

“The most important thing is still there!”

There was a remarkable statement by a newsreader on German television as the picture of the burnt-out interior was shown, with the undamaged golden cross quite clearly visible in the background. His words were:

“The most important thing is still there!”

During the Passion week, we remind ourselves of what is left when we are threatened with the loss of everything: it is the empty cross; it is the resurrected Christ! The cross on which Jesus hangs speaks of the power of death and of the triumph of the secular justice system over God. And, of course, of the total powerlessness of Jesus and also of his disciples. But the empty cross, the resurrection of Jesus, speak of God’s victory. A line from a poem by the author and theologian Kurt Marti (1921-2017) tells us that “the deepest grave is the one which buried death itself.” Easter – this is God speaking judgement over death and over all the powers arrayed against Him. And it is at the same time the judgement on all posturing among those who love human power.

Our life after the change of governing power

Now, what does it mean to live in the light of the change of governing power that took place in Easter? It means, first of all, that we, as a “burnt-out church” and powerless Christians, can expect to receive new life from our risen Lord. We Christians should show vitality and help to build God’s Kingdom in the midst of this world! This is also true of our everyday life as artists. Secondly, it means that we do not have to be subject to the powers of this world. We no longer need to take our orientation from the influential and successful, but have secure knowledge that everyone will bow their knees before God (Philippians 2:10). This also applies to artists and the success-based thinking which is so often infused into us and which takes us prisoner.

Where do we personally – perhaps precisely in moments of hopelessness facing unanswered questions and the destruction of things in our lives – discover the empty cross and trust in the presence of the risen Lord?

Text: Beat Rink / Translation: Bill Buchanan

DEUTSCH

„Was bleibt noch übrig?“

Dies haben sich viele Menschen gefragt, die in Paris oder am Bildschirm den Brand der Notre Dame mitverfolgten. „Was bleibt noch übrig, wenn es keine Kirche mehr gibt?“ Es könnte sein, dass auch diese Frage unausgesprochen manche Menschen bewegt hat. Vielleicht auch solche, die die Kirche gar nie richtig wahrgenommen haben

oder sie nur als Kunstobjekt kennen. Vielleicht sogar den einen oder anderen hartgesottenen Gegner der Kirche und des Glaubens.

Ja, was geschieht, wenn die Kirche und damit der Glaube immer mehr aus dem Leben der einzelnen Menschen und aus der Gesellschaft verschwindet? Was geschieht, wenn wir von der Kirche gar nichts mehr erwarten, wenn wir sie verdrängen oder wenn wir uns heimlich freuen, wenn sie von innen her demontiert wird?

Der Komponist und Organist **Peter Bannister** schrieb mir vor einigen Tagen aus Frankreich:

„Wie du dir vorstellen kannst, ist die Stimmung hier in Frankreich nach dem Feuer in der Notre-Dame vom letzten Montag recht seltsam....Was sehr interessant ist, wenn man Facebook liest: Da gibt es viele Menschen, die weit weg sind vom institutionalisierten Christentum, die aber dennoch durch das Ereignis berührt wurden und auf einmal nachzudenken beginnen...Es ist, als fühlten sie (ob sie es wissen oder nicht) eine geheime nostalgische Empfindung für den christlichen Glauben, den sie doch abgelehnt hatten, symbolisiert durch die Notre-Dame. Irgendwie merken sie intuitiv, dass dies in der französischen Geschichte ein bedeutsamer Moment ist, selbst wenn sie nicht sagen können, weshalb. So könnte dies zumindest für eine kurze Zeit eine grosse geistliche Chance sein.“

„Das Wichtigste ist geblieben!“

Bemerkenswert war, was der Sprecher der deutschen TV-Nachrichten sagte, als das Bild des ausgebrannten Innenraums eingeblendet wurde, in dem ganz deutlich das unversehrte goldene Kreuz im Hintergrund zu sehen war. Er sagte: „*Das Wichtigste ist geblieben!*“ In der Passionszeit erinnern wir uns daran, was bleibt, wenn alles unterzugehen droht: Es ist das leere Kreuz. Es ist der Auferstandene!

Das Kreuz, an dem Jesus hängt, spricht von der Macht des Todes und vom Triumph weltlicher Justiz über Gott. Und natürlich von der totalen Ohnmacht der Jünger.

Das leere Kreuz, die Auferweckung Jesu aber, spricht vom Sieg Gottes. Eine Gedichtzeile des Schriftstellers und Theologen **Kurt Martin (1921-2017)** lautet: „Am tiefsten greift das Grab, das selbst den Tod begrub.“ Ostern - das ist das Gerichtsurteil Gottes über den Tod und über alle gottfeindlichen Mächte. Und es ist zugleich das Urteil über menschliches Machtgehabe.

Unser Leben im Horizont des Machtwechsels

Was heisst es nun, im Horizont des Machtwechsels zu leben, der an Ostern stattgefunden hat? Es heisst erstens, dass wir als „ausgebrannte Kirche“ und als kraftlose Christen vom Auferstandenen neues Leben erwarten dürfen. Wir Christen sollen vital sein und Gottes Reich mitten in dieser Welt bauen helfen! Dies gilt auch für unseren Alltag als Künstler. Es heisst zweitens, dass wir nicht der Macht dieser Welt erliegen müssen. Wir müssen uns nicht länger an den Mächtigen und Erfolgreichen orientieren. Denn wir wissen, dass Alle vor Gott ihre Knie beugen werden (Philipper 2:10). Auch dies gilt für Künstler! Lassen wir uns nicht von weltlicher Macht (dazu gehört auch das egoistische Erfolgsdenken, das uns so oft eingimpft wird) bestimmen und gefangen nehmen.

Wo entdecken wir selber - vielleicht gerade in hoffnungslosen Momenten, angesichts unbeantworteter Fragen und vor manchen Trümmern in unserem Leben - das leere Kreuz und vertrauen auf die Gegenwart des Auferstandenen?

Text: Beat Rink

MAGYAR

Ezt kérdezték sokan Párizsban az égő Notre Dame láttán, vagy a képernyők előtt a közvetítést nézve. “Mi marad, ha nincs már többé az egyház?

fogalmazódhatott meg sokakban, akiket talán soha nem is érdekelt igazán, hogy mi van a egyházzal vagy a

templommal, vagy csupán művészeti alkotásként néztek erre az épületre. Talán olyanokban is felmerült ez a kérdés, akik kemény ellenállnak az egyháznak, a hitnek.

Igen, mi marad, ha az egyház, és ezáltal a hit szépen lassan kivész az egyes emberek és társadalmunk életéből. Mi történik akkor, amikor már semmit nem várunk az egyházainktól, amikor perifériára szórítjuk, és titokban talán még örülünk is, hogy belülről indulva egyre jobban szétesik.

Peter Bannister orgonista és zeneszerző ezt írta nekem néhány napja:

“Képzelheted, hogy nagyon furcsa hangulat uralkodik most Párizsban a Notre-Dame hétfői kigyulladás után. Ami nagyon érdekes, a facebook kommentjei alapján is, hogy sokan, akik távol vannak az intézményesített keresztény egyházaktól, nagyon megváltoztak és szokatlan vizsgálódásba kezdtek. Olyan mintha (tudattalanul vagy tudatosan) rejtett nosztalgiát éreznének a kereszténység iránt, melyet talán már régen elutasítottak, és melynek szimbóluma a Notre-Dame. Mintha sejtenék, hogy a Francia történelem nagyon fontos pillanata ez, még ha nem is tudják elmondani, hogy miért. Úgy látom, hogy nagy szellemi lehetőséget hordoz magában az esemény, legalábbis egy rövid ideig.”

A legfontosabb dolog még mindig ott van!

Egy német televízió hírolvasója nagyszerű megjegyzést tett, ahogyan a kiégett templom belsejét mutatták, a jól látható sértetlen arany kereszttel a háttérben: “A legfontosabb dolog még mindig ott van!”

A Nagyhéten arra emlékeztetjük magunkat, hogy mi marad, amikor mindenünket elveszítjük: az üres kereszt, a feltámadt Krisztus. A kereszt, melyen Jézus függ, a halál erejéről, és a világi ítélő rendszer Isten felett vívott győzelméről beszél, valamint Jézus és tanítványai totális erőtlenségéről.

De az üres kereszt, Jézus feltámadásáról, az Isten győzelméről szól.

Kurt Marti (1921-2017) teológus egy verssorát idézem: a legmélyebb sír az, amelyik a halált temette el. Húsvét - ez Isten ítélete a halál és minden ellene felvonultatott hatalom és minden olyan póz felett, amely emberi hatalomra támaszkodik.

Életünk a kormányzó hatalom lecserélése után

Nos, mit is jelent ennek a Húsvétkor történt hatalomváltásnak a fényében élni? Elsősorban azt, hogy mi “kiégett egyház” és erőtlen keresztények, bízhatunk abban, hogy új életet kaphatunk a feltámadt Urunktól. Nekünk, keresztényeknek életerőtől kellene sugározniuk és építeniük kellene az Isten országát ebben a világban. Ezt mindennapi művész életünkre is igaz. Másodsorban nem vagyunk alárendelve e világ hatalmasságainak. Nem a sikeresek és befolyásosak után kell igazodniuk, de legyünk biztosak abban, hogy egyszer minden térd meghajol az Úr előtt. (Fil 2,10) Ez érvényes a művészekre és a siker orientált gondolkodásunkra is, melyet folyamatosan táplálunk magunkba és amely végsősoron megkötöz.

Mi mikor fedezzük fel az Úr üres keresztjét életünkben és mikor bízunk magunkat a Feltámadtra? Talán reménytelenségeink napjaiban, amikor megválaszolatlanul maradnak kérdéseink, amikor minden összedől?

Szöveg: Beat Rink

Fordította: Tarjányi Krisztina